

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сурікова Михайла Михайловича про офіційне тлумачення положень статей 9, 23, 32, 33, 39¹ Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
19 лютого 2004 року
№ 16-у/2004

Справа № 2-16/2004

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича — головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни — суддя-доповідач,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сурікова Михайла Михайловича про офіційне тлумачення положень статей 9, 23, 32, 33, 39¹ Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Чубар Л.П. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Суріков М.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статей 9, 23, 32, 33, 39¹ Кодексу законів про працю України (далі — Кодекс). На думку суб'єкта права на конституційне звернення, суди загальної юрисдикції, до яких він звертався, у своїх рішеннях неоднозначно застосовували положення зазначених статей Кодексу, що призвело до порушення його конституційних прав.

З матеріалів конституційного звернення вбачається, що Суріков М.М. з 1990 року працював на підприємстві "Видавництво і друкарня "Таврида" (далі — підприємство) комплектувальником друкованих форм, маючи диплом інженера-поліграфіста. Наказом в.о. директора підприємства він тимчасово, з 9 квітня 2001 року, був призначений виконуючим обов'язки змінного майстра і працював ним до видання 24 вересня 2001 року наказу директора підприємства про переведення його комплектувальником друкованих форм. Суріков М.М. звернувся до суду з позовом до підприємства про визнання останнього наказу незаконним та про поновлення його на посаді майстра. Рішенням місцевого суду Центрального району м. Сімферополя від 31 січня 2002 року позов було задоволено. Проте судова колегія судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, розглянувши апеляційну скаргу підприємства на зазначене рішення, ухвалою від 24 квітня 2002 року скасувала його у зв'язку з порушенням судом норм матеріального права і направила справу на новий розгляд. Рішенням місцевого суду Центрального району м. Сімферополя від 15 січня 2003 року, залишеним без змін ухвалою колегії суддів судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Автономної Республіки Крим від 7 квітня 2003 року, в позові Сурікову М.М. про поновлення його на посаді майстра, внесення запису в трудову книжку та відшкодування моральної шкоди відмовлено. Колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України ухвалою від 18 серпня 2003 року відмовила у задоволенні його касаційної скарги.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 29 січня 2004 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2

статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

3. Конституційний Суд України, вивчивши конституційне звернення та долучені до нього матеріали, дійшов висновку, що клопотання громадянина Сурікова М.М. не відповідає вимогам, передбаченим Законом України "Про Конституційний Суд України" (стаття 94), оскільки в ньому не наведено даних про неоднозначне застосування судами України, іншими органами державної влади положень статей 9, 23, 32, 33, 39¹ Кодексу. Долучені до конституційного звернення чинні рішення судів загальної юрисдикції свідчать про однозначне застосування судами зазначених положень Кодексу. Скасоване апеляційною інстанцією рішення місцевого суду Центрального району м. Сімферополя від 31 січня 2002 року не може братися до уваги при розгляді питання про неоднозначне застосування судами положень законів України, адже врахування таких рішень фактично призвело б до перевірки правильності і законності прийнятих судами загальної юрисдикції рішень у конкретній справі, що не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України "Про Конституційний Суд України", є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 42, 45, 50, 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сурікова Михайла Михайловича про офіційне тлумачення положень статей 9, 23, 32, 33, 39¹ Кодексу законів про працю України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскаржена.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ